

Я ўжо ўсвядоміла: думка, што я живу ў вельмі жудасны час, – гэта не думка. Гэта рэчаіснасць, да якой не хочацца прызвычаівацца, але якую трэба прыняць і неяк навучыцца з ёю жыць.

Нават у такі час я знаходжу плюсы: я пазнаёмілася з неверагоднымі людзьмі, з якімі лягчэй перажываць усё, што адбываецца, навучылася цаніць тое, што раней успрымалася як нешта зусім нармальнае, напрыклад, сустрэчы з сябрамі і сямейнымі сябрамі. Але ў той жа час я пазнала, чым з'яўляецца нянавісць. Гэта вельмі моцнае пачуццё, якое нішчыць усё ўнутры, пачынаючы з любові. І адзіны метада для знішчэння нянавісці – прабачэнне.

Як прабачыць таму, хто не просіць прабачэння і нават не лічыць сябе вінаватым? Як прабачыць непрабачальнае? Здаецца, што ніяк.

Мае любімыя словы з Пісання гучаць так: “Даруйце адзін аднаму, як і Бог у Хрысце дараваў вам” (Эф 4, 32). Я ўспамінаю Галгофу: невінаватага ні ў чым Езуса ўкрыжавалі, а Ён прасіў свайго Айца прабачыць ім, бо тыя не ведаюць, што робяць. Хто я такая, каб не прабачыць нешта, калі Езус прабачаў з крыжа?

Адказваць злом на зло – гэта толькі самазадавальненне. Такім учынкам не атрымаецца змяніць сітуацыю. А нішчыць сябе знутры, жадаючы зла іншаму, – гэта нянавісць да сябе. Я вельмі хачу верыць у справядлівы свецкі суд і ў тое, што ён прынясе хоць нейкія плады. Але яшчэ больш хочацца навяртання і шчырага пакаяння вінаватых.

Як прабачыць непрабачальнае?

Аўтар: Яна Чайко
17.04.2022 00:00

“Каб не загінулі, але мелі жыццё. Вечнае”.